

Deltagende kunstnere: Ørjan Amundsen, Kirsten Astrup, Ilmira Bolotyan, Tanya Busse, Dima Filippov, Ekaterina Golubina, Henrik Plenge Jacobsen, Alexander Lysov, Per Martinsen, Ellen Ringstad, Anne Schefer, Emilija Skarnulyte, Ekaterina Vasilyeva, Hanna Zubkova

Kurateret af: Camilla Fagerli og Maria Danielsen fra Kurant i samarbejde med Ekaterina Golubina fra Arctic Art Institute og Natalia Smolianskaia

Nothing will grow together because nothing belongs together

6, 12, og 13. september 2015

Olavsværn, Tromsø

NYHET

10.09.15

Havfruer og ubåde

Av Maria Bording

Ellen Ringstad, *The Wind Failed To Follow The Predictions*, med performance af Ilmira Bolotyan og Anna Schefer, *Vulnerable singing*. Foto: David Gonzales.

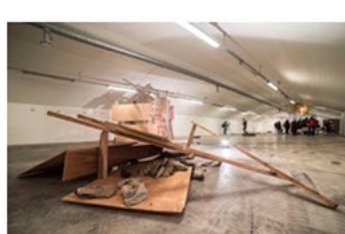
I weekenden åbnede det norsk-russiske udstillingsprojekt *Nothing will grow together because nothing belongs together* i den nedlagte ubådsbase, Olavsværn, syd for Tromsø. I en måned forud for åbningen har de 14 deltagende kunstnere boet og arbejdet på basen, som er ramme om projektet. Udstillingen finder sted som led i planer om en ny arenaudvikling for kunst og kultur i Tromsø – og som del af et større kulturelt samarbejde i Barentsregionen.

Åbningen af udstillingen lørdag aften begyndte med en performativ velkomst på Kurant på havnen i Tromsø. Herfra var der afgang med båd ud til værnet, som ligger godt en times sejlads fra byen. Der blev tidligt meldt udsløgt til åbningsbegivenheden, som kun havde plads til 300 passagerer på de to bådfangene. De øvrige åbningsdage er der gratis adgang til udstillingen – her må man dog selv transportere sig til og fra værnet.

Det er kuratorerne Camilla Fagerli og Maria Danielsen fra Tromsø-udstillingsstedet Kurant – i samråd med kurator Ekaterina Golubina fra Arctic Art Institute og Natalya Smolianskaia – der står bag det spektakulære projekt i det gamle militæranlæg, der indtil nu ikke har været tilgængeligt for offentligheden. Nu ejes det kæmpemæssige område af private investorer, og den fremtidige brug af de mange underjordiske kvadratmeter ligger tilsyneladende åben. Flere kulturelle aktører har allerede vist interesse – og dette udstillingsprojekt er altså det første til at demonstrere alternativ brug af de underjordiske rum.

Båden med udstillingsbesøgende ankommer til Olavsværn. Foto: David Gonzales.

Ekaterina Golubina, uden titel. Foto: David Gonzales.

Olavsværn er et levn fra den kolde krig bygget i 1960'erne af norsk militær og NATO. Anlægget består af 25.000 kvadratmeter tunneller, ubådsdok, kontrolrum og 32 store haller bygget ind i bjergene ved Ramfjorden. I 2009 blev værnet nedlagt, og i 2013 blev det solgt til en tredjedel af, hvad det var udbudt for – et salg, der siden har været gevaldigt omdiskuteret, idet det frygtes, at Norge dermed har svækket sit forsvarsberedskab markant. Det skrev eksempelvis Aftenposten om i marts måned i år. Nu udlejes dele af basen til russiske virksomheder, der specialiserer sig i seismisk måling i dybe farvande – lidt komisk stedets historiske funktion taget i betragtning. Og på den anden side vel også helt i ånd med vores postinstitutionelle samtid.

Det er i dette *clash* mellem institutionelle forhold, at udstillingens temaer «frihed» versus «restriktion» baserer sig. Som det påpeges i det kuratoriske oplæg, rummer den postinstitutionelle fase en paradoksal frihed; kontrol og ansvar er i høj grad overført til hver enkelt, men dette medfører nye former for tvang og påbud.

Udstillingen er bygget op som én stor totalinstallation spredt over de mange rum og tunnelgange. Værkerne varierer bredt, og både video-, lyd-, lys- og performancekunst er repræsenteret, ligesom poesi og russisk sang er det. Nogle værker forholder sig eksplicit til det politiske forhold mellem Rusland og Vesten, mens andre baserer sig friere på udstillingens tematikker og på stedets regulerende arkitektur.

Ubådsdokken på Olavsværn, oplyst af Alexander Lysovs lysinstallation. Foto: David Gonzales.

På åbningsaftenen ankom publikum direkte med båd til den store ubådsdok. Sparsom information blev givet undervejs, men forud for aftenen var det blevet meddelt, at man skulle sørge for at have godt fodtøj med og varmt tøj på, da der er lange distancer at gå i den kolde og fugtige base. I dokken var det første, man fik øje på, Alexander Lysovs glidende lysbølger, der rullede som lydløse skudsølver over loftvælvingen ned mod publikum – så hørtes den melankolske sonarlyd fra Emilija Skarnulytes videoværk, *No place rising*, monteret i luften over det blikstille vand. Videoværket består af flimrende undervandsoptagelser af Skarnulyte selv, svømmende med havfruehale i dokken og i fjorden – som en havfruens ikke-voldelige måde at *reclame* det arktiske farvand på.

Henrik Plenge Jakobsen, *Sanatorium*. Foto: David Gonzales.

Publikum blev lidt efter lidt ledt længere ind i værnets tunnelsystem af en maskebærende performancevagt, der patruljerede aftenen igennem med en schæferhund. Man mister let stedsansen i tunnelerne, derfor fungerer også Ørjan Amundsens digtcollage over kaldeanlægget som en guidende gestus igennem udstillingen, der spreder sig over et par kilometers gåtur.

De mange haller, som er bygget ind i klippehulrum, danner rammerne om flere af værkerne. I en stor tom hal stod publikum som i trance langs væggen under Ilmira Bolotyan og Anna Schefers performance *Vulnerable singing*. Bolotyan pendulerede med rolige skridt og armbevægelser frem og tilbage mellem bagvæggen og publikum, imens hun sang traditionelle russiske sange. Akustikken gav stemmen et nærmest polyfont akkompagnement.

I en af de andre haller finder man Henrik Plenge Jakobsens installation, *Sanatorium*, der består af tre symbolske gipskulpturer, hængende fra loftet, et vægtstykke af glimtende røde og blå mylarstrimler og en video. Værket refererer til Thomas Manns roman *Der Zauberberg* fra 1924, hvor mennesker lever isoleret i de schweiziske bjerge i behandling for forskellige lidelser.

Fra Kirsten Astrups *Night Club Torpedo*. Foto: David Gonzales.

Det tog godt og vel to en halv time at se hele udstillingen, fra ankomsten med båden til man igen var ude i aftenluften. Samtlige af de deltagende kunstnere var tilstede ved åbningsbegivenheden, og flere af dem agerede live i værkerne. Eksempelvis bød Ekaterina Golubina på hjemmebagte svampeformede kager i lufttætte tunneller og publikum, imens hun sang traditionelle russiske sange. Ligesom Kirsten Astrup inviterede få udvalgte med sig ind i et særligt VIP-rum i sin natklubinstallation, *Night Club Torpedo*.

Aftenen sluttede af med fest i et telt på kajen arrangeret af Insomnia Festival.

Efterfest arrangeret af Insomnia Festival. Dj'en på billedet fra festen er Per Martinsen, som også har et værk med i udstillingen. Foto: David Gonzales.

VIS LESERINNLEGG (0) | SKRIV INNLEGG | SKRIV UT | E-POST | DEL

KUNSTHØGSKOLEN I OSLO
OSLO THEATRE ACADEMY OF THE ARTS

OM KUNSTKRITIKK | KONTAKT | RSS-FEED | REDAKSJON | SKRIBENTER | ANNONSEINFORMASJON | ABONNER PÅ NYHETSBREV: | FACEBOOK PAGE

Kunstkritikk utgis av
Stifelsen Kunstkritikk
ISSN 1504-0925

Ansvarlig redaktør:
Jonas Ekeberg
post@kunstkritikk.no

Kunstkritikk arbeider etter
Vær Varsom-plakaten for
god presseskikk.

navn
E-post
Meld meg på

Liker <7,4k
TWITTER